

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl jako soud odvolací v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivety Jiříkové a soudců Mgr. Ing. Martiny Lacinové a Mgr. Jana Jursíka v právní věci žalobkyně **Jindřišky Mrkvíčkové**, nar. 25.7.1945, bytem Na Vinobraní 3282/58, Praha 10, zastoupené JUDr. Jaromírem Bayerem, advokátem v Českých Budějovicích, Jeremiášova 1705/18, proti žalované **ČR – Státní pozemkový úřad**, se sídlem Husinecká 1024/11a, Praha 3 – Žižkov, IČO 01312774, zastoupené JUDr. Adamem Rakovským, advokátem v Praze 2, Václavská 316/12, o nahrazení projevu vůle, o odvolání žalobkyně a žalované proti rozsudku Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 15.3.2017, č.j. 16 C 110/2016-165,

t a k t o :

Odvolací řízení ohledně odvolání žalobkyně do výroku I., II. a III. soudu prvního stupně, se **z a s t a v u j e .**

Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku v odstavci I. potvrzuje vyjma výroku o nahrazení projevu vůle ohledně pozemku parcely č. 2717/1, když rozsudek soudu prvního stupně se v této části **m ě n í** tak, že žaloba, na základě které se žalobkyně domáhá uložení povinnosti nahradit projev vůle žalované uzavřít se žalobkyní smlouvu o bezúplatném převodu pozemku ve vlastnictví státu podle zákona o půdě ohledně pozemku parc. č. 2717/1 zapsaného u Katastrálního úřadu pro Jihočeský kraj, Katastrální pracoviště České Budějovice na LV č. 1002 pro obec České Budějovice a k.ú. České Budějovice 6, se **z a m í t á .**

Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozsudkem soud prvního stupně nahradil projev vůle žalované uzavřít s žalobkyní smlouvu o bezúplatném převodu pozemků ve vlastnictví státu podle zákona č. 229/1991 Sb. o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku (dále jen zákon o půdě) tak, jak je uvedena ve výroku v odstavci I. napadeného rozsudku. V části, ve které se žalobkyně domáhala uložení povinnosti nahradit projev vůle žalované uzavřít se žalobkyní smlouvu o bezúplatném převodu pozemku ve vlastnictví státu podle zákona o půdě ohledně pozemků parc. č. 1066/3 zapsaného u Katastrálního úřadu pro Jihočeský kraj, Katastrální pracoviště České Budějovice, na LV č. 1002 pro obec České Budějovice a katastrální území České Budějovice 3, pozemku parc. č. 2752/2 zapsaného u Katastrálního úřadu pro Jihočeský kraj, Katastrální pracoviště České Budějovice na LV č. 10002 pro obec České Budějovice a katastrální území České Budějovice 6, pozemku parc. č. 683 zapsaného u Katastrálního úřadu pro Jihočeský kraj, Katastrální pracoviště České Budějovice na LV č. 10002 pro obec a katastrální území Boršov nad Vltavou, pozemku parc. č. 626/4 zapsaného u Katastrálního úřadu pro Jihočeský kraj, Katastrální pracoviště České Budějovice na LV č. 10002 pro obec Doubravice a katastrální území Doubravice u Nedabyle, pozemků parc. č. 275/5, parc. č. 844/2 a parc. č. 917/1 zapsaných u Katastrálního úřadu pro Jihočeský kraj, Katastrální pracoviště České Budějovice na LV č. 10002 pro obec a katastrální území Litvínovice, pozemku parc. č. 455/124 zapsaného u Katastrálního úřadu pro Jihočeský kraj, Katastrální pracoviště České Budějovice na LV č. 10002 pro obec a katastrální území Roudné, bylo řízení zastaveno a v části týkající se uložení povinnosti nahradit projev vůle žalované uzavřít se žalobkyní smlouvu o bezúplatném převodu pozemků ve vlastnictví státu podle zákona o půdě ohledně pozemku parc. č. 2720/10 zapsaného u Katastrálního úřadu pro Jihočeský kraj, Katastrální pracoviště České Budějovice na LV č. 10002 pro obec České Budějovice a katastrální území České Budějovice 6 a pozemku parc. č. 3340/1 zapsaného u Katastrálního úřadu pro Jihočeský kraj, Katastrální pracoviště České Budějovice na LV č. 10002 pro obec České Budějovice a k.ú. České Budějovice 7 byla žaloba zamítnuta. O nákladech řízení bylo rozhodnuto tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni na nákladech řízení částku 33.880 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně. Žalobkyně se domáhala nahrazení projevu vůle žalované uzavřít s ní dohodu o bezúplatném převodu pozemků ve vlastnictví státu s odůvodněním, že je oprávněnou osobou ve smyslu zákona o půdě. Soud zjistil, že rozhodnutím Ministerstva zemědělství – Pozemkového úřadu Praha a Státního pozemkového úřadu – Krajského pozemkového úřadu pro hlavní město Prahu specifikovaných ve výroku I. odstavec 3 rozsudku bylo rozhodnuto o restitučních nárocích žalobkyně, kdy z důvodu existence překážek uvedených v § 11 odst. 1 zákona o půdě má žalobkyně nárok na nabytí vlastnického práva k tzv. náhradním pozemkům za pozemky v restituci nevydané. Z rozhodnutí pozemkového úřadu zjistil, že původní vlastníci uplatnili své restituční nároky v zákonem stanovené lhůtě u pozemkového úřadu týkající se pozemků nacházejících se na území hlavního města Prahy a tyto své nároky doložili. Žalobkyně a její bratr jsou dědici těchto oprávněných osob, a to žalobkyně jako dědička po Haně Ženíškové, své matce, na základě usnesení Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 14.5.2012, č.j. 34 D 3245/2008-461 a po Václavu Ženíškovi na základě usnesení Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 1.7.1999, sp. zn.

34 D 27/95. Žalobkyně označila postup žalované při převodu náhradních pozemků za liknavý s tím, že nabídka žalované neměla kvalitativní a kvantitativní parametry, aby náhrada byla poskytnuta v co možná nejkratší době, co možná nejširšímu okruhu oprávněných osob. Soud zjistil, že v roce 2011 nabízel pozemkový úřad k uspokojení restitučních nároků oprávněných osob pozemky na území hlavního města Prahy nabídkou ze dne 21.1.2011, 13.6.2011, 5.9.2011, 21.10.2011, a to vždy několik jednotlivých pozemků, nejvíce dne 13.6.2011, celkem 10 pozemků (jeden pozemek o výměře necelých 13000 m², jeden pozemek o výměře necelých 3000 m², dva pozemky o výměře kolem 230 m² a zbývající pak v rozmezí od 5 do 77 m²). V roce 2012 nabídka spočívala v nabídce jednoho pozemku o výměře 1315 m² dne 20.1.2012, sedmi pozemků v nabídce ze dne 18.6.2012, kdy největší dva pozemky byly o rozloze 2541 m² a 1951 m², ostatní v rozmezí od 25 m² do 789 m², následující tři nabídky v roce 2012 obsahovaly tři až čtyři pozemky s obdobnou výměrou. Soud zjistil, že rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 9.5.2013, sp. zn. 11 C 199/2012, který nabyl právní moci dne 27.6.2013, bylo rozhodnuto o nahrazení projevu vůle žalované uzavřít s žalobkyní smlouvu o bezúplatném převodu pozemku ve vlastnictví státu podle zákona o půdě. Touto smlouvou byl na žalobkyni bezúplatně převeden pozemek parc. č. 285/17 v k.ú. Benice, obec Praha, cena tohoto převáděného pozemku činila 2.411.175 Kč. Z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23.9.2014, č.j. 21 Co 336/2014-582, kterým byl potvrzen rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 28.4.2014, č.j. 5 C 364/2008-537, bylo zjištěno, že soud prvního stupně nahradil projev vůle žalované uzavřít s žalobkyní smlouvu o bezúplatném převodu náhradních pozemků parc. č. 2276/27, parc. č. 1347/1, parc. č. 2276/26 a parc. č. 2311/30 v k.ú. Lipence. V této věci podané dovolání bylo odmítnuto usnesením Nejvyššího soudu ze dne 10.6.2015, sp. zn. 28 Cdo 1540/2015. Z odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně bylo zjištěno, že hodnota převáděných náhradních pozemků byla stanovena ve výši 230.310 Kč. Výši svého restitučního nároku doložila žalobkyně listinným důkazem, znaleckým posudkem č. 219/2920/2015 vypracovaným znaleckým ústavem – YBN Consult – znalecký ústav s.r.o. v řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 5, sp. zn. 31 C 82/2013, ve kterém byl restituční nárok žalobkyně za nevydané pozemky podle pozemkového úřadu oceněn částkou 23.229.383 Kč. Z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7.3.2016, č.j. 53 Co 385/2015-252, kterým byl potvrzen rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 25.6.2015, č.j. 31 C 82/2013-201, na základě kterého soud nahradil projev vůle žalované uzavřít s žalobcem Otakarem Ženíškem, bratrem žalobkyně, smlouvu o bezúplatném převodu pozemku jako náhradního pozemku podle zákona o půdě, zjistil, že i v tomto řízení byla hodnota restitučního nároku stanovena podle znaleckého posudku znaleckého ústavu YBN Consult – znalecký ústav s.r.o. ze dne 20.1.2015, dovolání, které bylo v této věci podáno, bylo odmítnuto pro nepřípustnost, neboť odvolací soud v otázkách hmotného práva vymezených dovoláním rozhodl v souladu s ustálenou rozhodovací praxí odvolacího soudu i Ústavního soudu, přičemž není důvod, aby rozhodné otázky byly posouzeny jinak (28 Cdo 4200/2016-294 ze dne 26.10.2016). Mezi účastníky nebylo sporu o tom, že žalobkyně je oprávněnou osobou podle zákona o půdě a že má nárok na náhradní pozemky za pozemky podle zákona o půdě nevydané. Soud prvního stupně s odkazem na judikaturu Nejvyššího soudu a Ústavního soudu učinil závěr o liknavém přístupu žalované při vydávání náhradních pozemků. Ze všech rozhodnutí pozemkového úřadu specifikovaných ve výroku I. odstavce 3 napadeného rozsudku vyplývá, že právní předchůdci žalobkyně uplatnili v zákonné lhůtě své restituční

nároky do 31.12.1992. První rozhodnutí pozemkového úřadu ve věci bylo vydáno až v září roku 2003 a do dnešního dne nebyly restituční nároky žalobkyně uspokojeny. Podle soudu je pochopitelná určitá zdrženlivost žalobkyně ohledně účasti ve veřejných nabídkách, když jí byl znám liknavý přístup žalované k uspokojování restitučních nároků jejího bratra. Už tato skutečnost dokládá, že žalovaná dlouhodobě neplní svou povinnost vydávat náhradní pozemky, ačkoliv je za to, jak vyplývá z nálezů Ústavního soudu, dlouhodobě kritizována. Z dokazování vyplynulo, že nabídky na převody náhradních pozemků učiněné žalovanou nebyly dostatečné. V hlavním městě Praze zahrnovaly vždy řádově několik pozemků, z nichž u řady z nich byly uzavřeny nájemní smlouvy a takové pozemky nemohly uspokojit nároky žalobkyně. Žalobkyně i její bratr disponují řadou soudních rozhodnutí, ve kterých došlo soudy ke stejnému závěru o liknavém a svévolném přístupu žalované ohledně této věci. Neudržitelné je ve světle citované judikatury trvat na uspokojování restitučních nároků pouze prostřednictvím veřejných nabídek. Liknavost žalované je nepochybná s ohledem na dlouhou dobu neuspokojování restitučních nároků, již před novelou zákona o půdě, která veřejné nabídky upravila. Souhlasit nelze ani s postupem žalované v tomto řízení, kdy nejprve na výzvu soudu, aby se vyjádřila k podané žalobě, požádala o prodloužení lhůty, následně nereagovala. Poté, co bylo nařízeno jednání, požádala o odročení z důvodu personálního podstavu. Poté, kdy k její žádosti bylo nařízeno nové jednání, tohoto se bez omluvy nezúčastnila. Při jednání následujícím prostřednictvím svého právního zástupce tvrdila, že restituční nárok žalobkyně je nulový, aby následně zpochybňovala i ocenění restitučního nároku podle znaleckého posudku YBN - Consult, který byl ustanoven v jiném soudním řízení, jehož byla žalovaná rovněž účastnicí. Podle soudu je zřejmé, že žalovaná si své zákonné povinnosti neplní a nehodlá tak činit ani pod hrozbou podávaných žalob ze strany restituentů. Její postup v tomto řízení vnímá soud jako účelový než jako snahu hájit svá práva. Soud prvního stupně odmítl námitky žalované ohledně předmětného znaleckého posudku, kterým byly oceněny restituční nároky. Posudek považuje za správný a z ocenění vychází. Pokud jde o jednotlivé námitky vznesené žalovanou vůči tomuto posudku, ty byly vyvráceny ve stanovisku znaleckého ústavu YBN - Consult ze dne 7.3.2017, které předložila žalobkyně a soud se s nimi ztotožňuje. Soud odkazuje na shora uvedená řízení, ve kterých bylo z tohoto posudku vycházeno. Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Bylo ale nutné zabývat se zákonnými překážkami, které by případně bránily vydání předmětných pozemků ve smyslu ustanovení § 6 zákona o Státním pozemkovém úřadu. Vzhledem k tomu, že žalobkyně v průběhu řízení vzala částečně žalobu zpět a soud v tomto rozsahu řízení postupem podle ustanovení § 96 o.s.ř. částečně zastavil, zabýval se existencí zákonných překážek pouze ohledně nadále žalobou uplatňovaných pozemků. Z pozemků specifikovaných ve výroku I. odstavce 4 napadeného rozsudku namítala žalovaná zákonnou překážku pouze u pozemku parc. č. 2717/1 v k.ú. České Budějovice 6 a pozemku parc. č. 956 v k.ú. Litvínovice. Pokud jde o pozemek parc. č. 956, pak v řízení bylo prokázáno, že obec Litvínovice požádala o bezúplatný převod tohoto pozemku. Ze skutkových tvrzení žalované ale vyplynulo, že tato žádost vyřízena dosud nebyla a je zřejmé, že v tomto případě zákonná překážka pro vydání neexistuje. Pokud jde o pozemek parc. č. 2717/1 v k.ú. České Budějovice 6, z rozhodnutí Magistrátu města České Budějovice ze dne 12.5.2011, sp. zn. SU/4701/2010TM bylo zjištěno, že předmětný pozemek je zahrnut mezi pozemky, na nichž bylo rozhodnuto o umístění stavby dálnice D 3 – 0310/I Úsilné – Staré Hodějovice. Ze sdělení Ředitelství silnic

a dálnic ČR ze dne 8.2.2017 a ze záborového elaborátu připojeného k tomuto vyjádření zjistil, že z pozemku 2717/1 byly odděleny a vznikly nové parcely, které jsou již zapsány v katastru nemovitostí. Pokud jde o samotnou parcelu č. 2717/1 o rozloze 67997 m² (nyní výměra 30782 m²), ohledně tohoto pozemku se počítá s dočasným záborem do jednoho roku o rozloze 301 m² a dále o zřízení věcného břemene ve prospěch ŘSD o rozloze 34 m² a o zřízení věcného břemene pro Teplárnu České Budějovice o rozloze 149 m². S tím koresponduje sdělení Magistrátu města České Budějovice, Stavebního úřadu, ze dne 6.2.2017, ze kterého vyplývá, že pozemek parc. č. 2717/1 v aktuálním tvaru a rozměru je přímo dotčen stavebním objektem SO 408 – přeložka vedení VN 22 KV, když realizace tohoto stavebního objektu předpokládá zřízení věcného břemene (služebnosti inženýrské sítě). Tento stavební objekt je coby tzv. vyvolaná investice nedílnou součástí veřejně prospěšné stavby dálnice D3. Z aktuální informace o pozemku v katastru nemovitostí ke dni vydání rozhodnutí soudu prvního stupně vyplývá, že pozemek je stále evidován jako orná půda. Soud prvního stupně uzavřel, že pozemek parc. č. 2717/1 je sice dotčen výstavbou dálnice D3, avšak omezení spočívá pouze v záboru pro stavební objekt do jednoho roku a ve zřízení věcného břemene pro inženýrské stavby. Žalobkyně na zahrnutí tohoto pozemku do smlouvy o bezúplatném převodu trvala. Uvedla, že samozřejmě bude respektovat tento časově omezený zábor a rovněž případná věcná břemena, která budou na pozemku zřízena. Soud uzavřel, že ani v případě tohoto pozemku neexistuje zákonná překážka pro jeho převod žalobkyni ve smyslu ustanovení § 6 zákona o Státním pozemkovém úřadu. V případě pozemku parc. č. 3340/1 v k.ú. České Budějovice 7, tento pozemek je dotčen církevními restitucemi a jeho vydání je v rozporu s ustanovením § 6 odst. 1 písm. d) zákona o Státním pozemkovém úřadu. Z tohoto důvodu soud žalobu zamítl stejně tak i ohledně pozemku parc. č. 2720/10 v k.ú. České Budějovice 6, neboť o tomto pozemku již bylo, byť nepravomocně, rozhodnuto rozsudkem Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 10.1.2017, č.j. 17 C 224/2015-667. Soud tedy nahradil projev vůle žalované uzavřít s žalobkyní smlouvu o bezúplatném převodu pozemku ve vlastnictví státu podle zákona o půdě uvedených ve výroku I. napadeného rozsudku, neboť žalobkyně v řízení prokázala výši svého restitučního nároku v celkové částce 23.229.383 Kč, z níž dosud na základě soudních rozhodnutí byl uspokojen nárok ve výši 2.641.485 Kč (rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 28.4.2014, č.j. 5 C 364/2008-537 a rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 9.5.2013, sp. zn. 11 C 199/2012). Na základě znaleckých posudků Ing. Rysky, CSc. předložených žalobkyní má soud za prokázané, že hodnota pozemků uvedených ve výroku I. odstavec 4 činí 9.430.937,70 Kč a tato částka zdaleka nedosahuje částky představující dosud neuspokojené restituční nároky žalobkyně. O nákladech řízení rozhodl podle ustanovení § 142 odst. 1 o.s.ř. tak, že plně procesně úspěšné žalobkyni přiznal právo na jejich náhradu ve výši 33.880 Kč, když tyto náklady tvoří odměna právního zástupce žalobkyně za 10 úkonů právní služby po 2.500 Kč, 10 režijních paušálů po 300 Kč a 21% DPH.

Proti tomuto rozsudku, proti výroku I. a IV., se žalovaná odvolala. Navrhovala, aby v této části byl rozsudek soudu prvního stupně zrušen a věc mu vrácena k dalšímu řízení. Žalovaná nesouhlasila se závěrem soudu prvního stupně o tom, že se při uspokojování nároku žalované dopustila liknavosti či svévole. Ačkoliv restituční nároky žalobkyně a restituční nároky jejího bratra, pana Otakara Ženíška, vznikly na základě nevydání stejných pozemků,

restituci obou osob provází odlišné skutkové okolnosti. Při posuzování otázky liknavosti či svévole nelze bez dalšího vycházet z rozsudků, které byly vydány v rámci restituce bratra žalobkyně, neboť budou nepochybně postaveny na jiných skutkových základech. Naplnění podmínky liknavosti a svévole je nutné hledat v konkrétním jednání vůči konkrétní oprávněné osobě. Z odůvodnění napadeného rozsudku nevyplývá, proč by se žalobkyně neměla účastnit veřejných nabídek. Žalovaná nemůže uspokojit nárok žalobkyně jiným způsobem než prostřednictvím veřejných nabídek. Soud prvního stupně kritizuje žalovanou, že do dnešního dne není restituční nárok žalobkyně uspokojen, bylo ale jen věcí žalobkyně, aby se do veřejné nabídky přihlásila a svůj restituční nárok uspokojila způsobem, který předpokládá zákon. Žalovaná se do žádné veřejné nabídky nikdy platně nepřihlásila. To, že ve prospěch žalobkyně eviduje žalovaná vysoký zůstatek restitučního nároku, není jediný důvod, proč by se žalobkyně nemohla hlásit do veřejných nabídek. Novelou zákona o půdě, která byla provedena zákonem č. 131/2006 Sb. s účinností ode dne 14.4.2006, bylo do zákona o půdě včleněno ustanovení § 11a, na základě kterého jsou vypisovány veřejné nabídky náhradních pozemků pro oprávněné osoby. Vzhledem k tomu, že žalobkyně disponuje restitučním nárokem již od roku 2003, měla možnost účastnit se veřejných nabídek již od počátku jejich pořádání. Je tedy zarážející, že pro posouzení dostatečnosti veřejných nabídek soudu prvního stupně postačovaly čtyři veřejné nabídky z roku 2011. Soud prvního stupně pochybil, jestliže se při posuzování dostatečnosti veřejných nabídek soustředil pouze na území hlavního města Prahy. Pochybil, když při zjišťování dostatečnosti veřejných nabídek zohlednil důkaz – CD s přehledem pozemků nabízených na celém území České republiky ve veřejných nabídkách, ačkoliv tento důkaz byl řádně proveden na ústním jednání konaném dne 18.1.2017. Žalovaná je dále přesvědčena, že z jejího procesního postupu v soudním řízení nemůže liknavost vyplývat. Pokud jde o restituční nárok žalobkyně, žalovaná vznesla proti znaleckému posudku řadu námitek. Považuje ho za nepřezkoumatelný, neboť znalec nepřiložil dokumenty, na základě kterých znalecký posudek vypracoval. Nelze z něj vycházet, aniž by byly doplněny podklady, ze kterých znalec vycházel. Při vypracování znaleckého posudku se znalec nezabýval přílohou č. 7 k vyhlášce č. 182/1988 Sb. ve znění vyhlášky č. 316/1990 Sb., na základě které provedl ocenění nevydaných pozemků, a neprovedl srážky ze zjištěné ceny. Žalovaná dále namítala nesprávné použití směrných územních plánů. Ve svém podání ze dne 7.2.2017 uvedla, kde zjištění znalce ohledně charakteru pozemků nekorespondují se zakreslením oceňovaných pozemků ve směrných územních plánech s jejím oceněním. Žalovaná dále poukazovala na to, že pro ocenění původních pozemků jako stavebních není možné využít směrné územní plány. Soud prvního stupně se k námitkám žalované nevyjadřuje. Uvádí pouze, že tyto byly vyvráceny ve stanovisku YBN - Consult ze dne 7.3.2017 a že toto stanovisko bylo provedeno k důkazu. Tento závěr soudu prvního stupně je zcela nepřezkoumatelný, byť bylo stanovisko YBN - Consult ze dne 7.3.2017 provedeno jako důkaz. V odůvodnění rozsudku soud vůbec neříká, jaké skutkové okolnosti z tohoto důkazu zjistil a žalovaná se nedovídá, jaké skutkové okolnosti podmiňují to, že nemají být použity srážky podle přílohy č. 7 k vyhlášce č. 182/1988 Sb. ve znění vyhlášky č. 316/1990 Sb. nebo zda je možné použít směrné územní plány pro účely oceňování původních pozemků, ačkoliv toto Nejvyšší soud ČR ve svém usnesení ze dne 23.10.2016 ve věci sp. zn. 28 Cdo 1992/2015 vyloučil. Pokud jde o převoditelnost předmětných pozemků, je pozemek parc. č. 2717/1 v k.ú. České Budějovice 6 dotčen stavebním zábohem a bude na něm zřízeno věcné břemeno

inženýrské sítě, tato zařízení jsou součástí veřejně prospěšné stavby dálnice D 3. Žalovaná se domnívá, že pozemek parc. č. 2717/1 v k.ú. České Budějovice 6 je jako celek nepřevoditelný podle ustanovení § 6 odst. 1 písm. b) zákona č. 503/2012 Sb., neboť je dotčen veřejně prospěšnou stavbou.

Proti tomuto rozsudku se odvolala i žalobkyně. Své odvolání směřující proti výroku I., II. a III. vzala dne 6.6.2017 zpět, její odvolání nadále tedy směřovalo pouze do výroku o nákladech řízení, jejichž výše nebyla podle žalobkyně správně vyčíslena.

Žalobkyně k odvolání žalované uvedla, že znalecký ústav YBN - Consult se opětovně vyjádřil k odvolacím námitkám žalované vznesené v odvolání. Ze stanoviska YBN - Consult – znaleckého ústavu ze dne 22.8.2017 vyplynulo, že restituční nárok žalobkyně byl po určitých úpravách stanoven na částku 22.939.383 Kč. Navrhovala, aby v odvolacím řízení byl touto listinou proveden důkaz, neboť se jedná o důkaz nový, v odvolacím řízení přípustný. Pokud jde o liknavost žalované, žalobkyně poukazovala na 19 pravomocných rozhodnutí ve věci týkající se jejího bratra Otakara Ženíška. Ve vztahu k němu byl postup žalované totožný jako k žalobkyni. Již z doby, po kterou se žalobkyně domáhá uspokojení svého restitučního nároku, kdy uspokojování trvá 25 let, lze dovodit liknavost žalované při uspokojování nároku žalobkyně. Tím, že žalovaná podhodnocovala restituční nárok žalobkyně, bylo žalobkyni znemožněno hlásit se do veřejných nabídek. Projevem liknavosti je i postup žalované v tomto řízení a v dalších řízeních vedených s žalobkyní, kdy žalovaná prodlužuje řízení, podává blanketní odvolání, žádá o lhůty k vyjádření a podobně. Pokud jde o pozemek parc. č. 2717/1 v k.ú. České Budějovice 6, z vyjádření ŘSD vyplývá, že tento pozemek je dotčen výstavbou dálnice nepatrně, a to v rozsahu 301 m², pokud jde o dočasný zábor, a v rozsahu 34 m², pokud jde o věčné břemeno, které má být zřízeno ve prospěch ŘSD. Pokud by neměl být pozemek převeden proto, že je takto v nepatrné části dotčen výstavbou dálnice, jednalo by se o přílišný formalismus, který by zabránil uspokojení restitučního nároku žalobkyně. Žalobkyně bere na vědomí předpokládané zatížení pozemku č. 2717/1, ať už jde o zábor tohoto pozemku či zřízení věcného břemene, a zavazuje se, že v tomto směru poskytne maximální součinnost.

Odvolací soud provedl důkaz složkami společnosti Urbia s.r.o., která shromáždila podklady pro vypracování znaleckého posudku YBN Consult – Znaleckému ústavu s.r.o. Odvolací soud po provedení tohoto důkazu shledal, že znalecký ústav měl při vypracování znaleckého posudku shromážděny veškeré písemnosti, které ve znaleckém posudku cituje a ze kterých při oceňování restitučních nároků podle jednotlivých rozhodnutí pozemkového úřadu vycházel, k dispozici. Podkladem pro vypracování znaleckého posudku byla nejen rozhodnutí pozemkového úřadu, která uvádějí právní titul, na základě něhož přešly pozemky na stát, ale i jednotlivé nabývací tituly, kupní smlouvy uzavřené s právními předchůdci žalobkyně. Znalecký posudek obsahuje i zákresy předmětných parcel do územních plánů, případně směrných územních plánů ve znaleckém posudku citovaných, ze kterých pak znalecký ústav při oceňování pozemkových parcel vychází. Z některých nabývacích titulů, kupních smluv uzavřených s Československým socialistickým státem – výstavbou hlavního města Prahy – výstavba sídlišť Praha, pak přímo vyplývá, že ve smlouvě uvedené pozemky koupil stát pro potřebu výstavby sídliště Jižní město.

Odvolací soud zopakoval dále důkaz znaleckým posudkem znaleckého ústavu YBN Consult – Znalecký ústav s.r.o. a zjistil, že znalecký ústav se zabýval úpravou základní ceny podle přílohy č. 7 tabulky 1 vyhlášky č. 182/1988 Sb., když úprava základní ceny podle přílohy č. 7 tabulky 1 nebyla provedena za situace, kdy jako stavební byly oceňovány pozemky určené schválenou územní plánovací dokumentací k zastavění a znalec měl za to, že napojení na vodovod, kanalizaci a elektro v místě bylo možné za podmínek stanovených správci inženýrských sítí.

Z manuálu k námitkám kalkulace restitučního nároku Otakara Ženíška a Jindřišky Mrkvičkové ze dne 22.8.2017 vypracovaného YBN – Consult s.r.o. bylo zjištěno, že restituční nárok Jindřišky Mrkvičkové byl po připomínkách žalované nově stanoven na 22.939.383 Kč.

Z podání ze dne 21.8.2017 adresovaného k rukám Ing. Svatavy Maradové, ředitelky Státního pozemkového úřadu, bylo zjištěno, že JUDr. Petr Meduna, advokát v Praze, žádá o prověření a objasnění postupu Státního pozemkového úřadu ve věcech vydání náhradních pozemků podle zákona o půdě ve věcech Otakara Ženíška a Jindřišky Mrkvičkové a o sjednání nápravy k zajištění ochrany jeho klientů.

Odvolací soud dále zopakoval důkaz sdělením Pozemkového fondu České republiky ze dne 13.12.2012, ze kterého zjistil, že ke dni 13.12.2012 evidoval Pozemkový fond České republiky u žalobkyně nevykrytý restituční nárok ve výši 4.909.842,54 Kč.

Krajský soud v Českých Budějovicích jako soud odvolací shledal, že odvolání žalované má náležitosti uvedené v ustanovení § 205 odst. 1 o.s.ř. Jako odvolací důvod je uveden odvolací důvod podle ustanovení § 205 odst. 2 písm. c), e) a g) o.s.ř. Po zjištění, že odvolání bylo podáno včas, osobou k tomu oprávněnou a že je přípustné, přezkoumal po doplnění dokazování rozhodnutí soudu prvního stupně v napadené části a shledal, že odvolání žalované je důvodné, pokud jde o nahrazení projevu vůle žalované uzavřít s žalobkyní smlouvu o bezúplatném převodu pozemků ve vlastnictví státu podle zákona o půdě ohledně pozemku parc. č. 2717/1 zapsaného u Katastrálního úřadu pro Jihočeský kraj, Katastrální pracoviště České Budějovice, na LV č. 100002 pro obec České Budějovice a katastrální území České Budějovice 6.

Mezi účastníky bylo nesporné, že žalobkyně je oprávněnou osobou ve smyslu ustanovení § 4, § 6 zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, mající nárok na převod náhradních pozemků za pozemky, které podle ustanovení § 11 odst. 1 zákona o půdě nelze vydat. K problematice poskytování náhradních pozemků oprávněným osobám se Nejvyšší soud vyslovil zejména v rozsudku velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia ze dne 9.12.2009, sp. zn. 31 Cdo 3767/2009 uveřejněném pod č. 62/2010 Sb. Soudních rozhodnutí a stanovisek, ve kterém formuloval závěr, že „důvodnost žaloby na uložení povinnosti Pozemkovému fondu ČR (jehož nástupkyní je od 1.1.2013 žalovaná, jejíž práva a povinnosti vykonává státní

pozemkový úřad) uzavřít smlouvu o bezúplatném převodu konkrétních náhradních pozemků není třeba, při liknavém postupu pozemkového fondu vázat na podmínku předchozího zahrnutí těchto pozemků do veřejné nabídky žalovaného“. V tomto rozhodnutí Nejvyšší soud reagoval i na změnu právní úpravy při převodu náhradních pozemků oprávněným osobám, ke které došlo s účinností od 14.4.2006 zákonem č. 131/2006, kdy uzavřel, že ani postup podle ustanovení § 11a zákona o půdě, který zásadně předpokládá převod pozemku oprávněným osobám na základě veřejných nabídek pozemkového fondu, nemusí být vždy zárukou řádného plnění povinností pozemkového fondu k převodu náhradních pozemků. Nejvyšší soud připomněl, že poskytování náhradních pozemků oprávněným osobám patří k základním povinnostem pozemkového fondu, přičemž struktura jeho nabídky musí mít takové kvalitativní a kvantitativní parametry, aby náhrada byla poskytnuta v co možná nejkratší době, co možná nejširšímu okruhu oprávněných osob. Dodal, že takové rozhodnutí, v němž bude Pozemkovému fondu ČR (předchůdci žalované) uložena povinnost uzavřít s osobou oprávněnou smlouvu o bezúplatném převodu vlastnického práva ke konkrétním pozemkům, i když tyto nebyly uveřejněny ve veřejné nabídce, nelze ve vztahu k ostatním osobám oprávněným pokládat za diskriminující, a že takové rozhodnutí je v souladu s principem ovládajícím soukromé právo, totiž, že každý si má sřežít svá práva. I z rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 17.6.2015, sp. zn. 28 Cdo 2389/2014, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 6.10.2015, sp. zn. 28 Cdo 1878/2015 a ze dne 6.10.2015, sp. zn. 28 Cdo 1540/2015 vyplývá, že uspokojení nároku oprávněné osoby způsobem, který se vymyká zákonem stanovenému postupu (§ 11a zákona o půdě), je považováno za výjimečné, uplatnitelné v situaci, jsou-li prokázány okolnosti, na jejichž podkladě lze postup Pozemkového fondu ČR (resp. žalované) posoudit jako liknavý, svévolný či diskriminační, kdy se oprávněná osoba přes svůj aktivní přístup nemůže dlouhodobě domoci svých práv. Odvolací soud sdílí závěr soudu prvního stupně o tom, že postup žalované při uspokojování nároku žalobkyně lze označit za liknavý a svévolný. V řízení bylo zjištěno, že nárok žalobkyně nebyl ani po necelých 25 letech od podání výzvy k uspokojení restitučního nároku (výzva podána do 31.12.1992) právními předchůdci žalobkyně zcela uspokojen, ačkoliv žalobkyně činila kroky za účelem uspokojení svého nároku. První rozhodnutí pozemkového úřadu ve věci restitučního nároku žalobkyně bylo vydáno až 29.9.2003 (sp. zn. PU 2724/03). Restituční nárok žalobkyně byl znaleckým ústavem YBN Consult – Znalecký ústav s.r.o. oceněn částkou 22.939.383 Kč, Pozemkový fond České republiky, ale ještě v roce 2012 sděluje právnímu zástupci žalobkyně ve věci přecenění restitučních nároků žalobkyně, že výše jejího nevykrytého restitučního nároku činí 4.909.842,54 Kč. Pokud nebyl nárok žalobkyně řádně oceněn a žalobkyně se nepřihlašovala do veřejných nabídek, které neměly i s ohledem na hodnotu neuspokojeného nároku žalobkyně patřičné kvalitativní a kvantitativní parametry, nelze toto považovat za projev liknavosti samotné žalobkyně, neboť s ohledem na rozsah svého nároku a nedostatečnou kvalitu a kvantitu pozemků ve veřejných nabídkách se nemohla prostřednictvím veřejných dražeb domoci odpovídajícího náhradního pozemku. Po žalobkyni nebylo možno účast ve veřejných nabídkách, dokonce po celé republice, požadovat. Jestliže žalovaná neuznala správnou výši restitučního nároku žalobkyně, fakticky ztížila, ne-li zcela znemožnila uspokojení jejího restitučního nároku. Stejný závěr učinil Nejvyšší soud ve věci bratra žalobkyně v řízení vedeném u Nejvyššího soudu pod sp. zn. 28 Cdo 2597/2015. Žalobkyně se s ohledem na liknavost a svévoli žalované domáhala uspokojení svého nároku soudní cestou,

a to v řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 10 pod sp. zn. 11 C 199/2012 a u Obvodního soudu pro Prahu 5 pod sp. zn. 5 C 364/2008, ve kterých soudy shledaly liknavost a svévoli na straně žalované a nahradily projev vůle žalované uzavřít s žalobkyní smlouvu o bezúplatném převodu náhradních pozemků v rozhodnutí uvedených. Pokud jde o ocenění pozemků, které nebylo možno pro zákonnou překážku vydat oprávněné osobě a za které je třeba poskytnout náhradu (§ 11 odst. 2 a § 11a zákona o půdě), žalobkyně v řízení prokázala, že některé z pozemků (uvedené ve znaleckém posudku) byly vedeny v době přechodu na stát v evidenci jako zemědělské, ale v době přechodu na stát byly vykoupěny za účelem výstavby sídliště, která se posléze realizovala, případně podle územně plánovací dokumentace (opět ve znaleckém posudku uvedené) byly určeny k výstavbě, a proto je nutné poskytnout oprávněné osobě za ně náhradu (ve smyslu ustanovení § 16 odst. 1 a § 28a zákona o půdě) jako za pozemky určené pro stavbu (§ 14 odst. 1 vyhlášky č. 182/1988 Sb.). Nejvyšší soud se obdobnou problematikou zabýval ve svém rozhodnutí ze dne 9.10.2013, sp. zn. 28 Cdo 1816/2013, ve kterém připomněl svou dosavadní judikatorní tendenci vyjádřenou ve své rozhodovací praxi (např. usnesení ze dne 26.11.2009, sp. zn. 28 Cdo 4592/2008, rozsudek ze dne 7.10.2010, sp. zn. 28 Cdo 1974/2010), ve kterých se zcela přidržel výkladových pravidel obsažených v nálezů Ústavního soudu ze dne 14.7.2004, sp. zn. IV. ÚS 176/03 (publikované ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu pod č. 96, svazek 34, strana 35). Podle nich považuje Nejvyšší soud za správné posouzení, podle kterého za pozemky je třeba osobě oprávněné poskytnout náhradu jako za pozemky určené pro stavbu (§ 14 odst. 1 vyhlášky č. 182/1988 Sb.), byť byly v době převodu na stát v evidenci nemovitostí vedeny jako zemědělské, jestliže v době prodeje byly podle existující územně plánovací dokumentace určené pro stavbu, byly vykoupěny za účelem výstavby sídliště, jestliže došlo k bezprostřední realizaci výstavby. Nejvyšší soud, máje na zřeteli účel restitučních předpisů, jimiž demokratická společnost usiluje o alespoň částečné odčinění bezpráví napáchaných nedemokratickým režimem (náleží Ústavního soudu ze dne 10.3.2015, sp. zn. I. ÚS 1895/14, bod 23), již dříve aproboval flexibilnější přístup v posuzování původní povahy odňatých pozemků, v rámci něhož soudy podle kontextu každého jednotlivého případu zohledňují různé relevantní okolnosti a neulpívají rigidně jen na vydání územního rozhodnutí jako na podmínce uznání pozemků za stavební. Mezi faktory podstatnými pro úsudek o tom, zda-li se v určité situaci jednalo o stavební pozemky, má zpravidla značný význam existence územně plánovací dokumentace, která dané pozemky předurčuje ke stavebnímu využití, a tak jejich hodnotu ke dni přechodu na stát do značné míry determinuje (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 10.5.2012, sp. zn. 28 Cdo 1013/2012, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 9.10.2013, sp. zn. 28 Cdo 1816/2013). Pokud má poskytování náhrad podle ustanovení § 16 odst. 1 zákona o půdě ve shora nastíněném smyslu zachovávat jistou ekvivalenci mezi majetkovou křivdou spočívající v odnětí nemovitostí a nápravou tohoto příkoří v podobě výplaty peněžitého plnění v hodnotě pozbytých věcí korespondujícího, nelze ničeho vytknout, pokud na základě směrných územních plánů platných v době přechodu na stát byla náhrada stanovena jako za pozemky určené pro stavbu (rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 1.9.2015, sp. zn. 28 Cdo 1227/2015). Nejvyšší soud vyjádřil ve své rozhodovací praxi závěr o tom, že za územně plánovací dokumentaci ve smyslu ustanovení § 11a odst. 13 zákona č. 229/1991 Sb. lze považovat již směrný územní plán vydaný v souladu se zákonem č. 84/1998 Sb. (rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 9.10.2013, sp. zn. 1816/2013).

Odvolací soud po doplnění dokazování složkami společnosti Urbia, které byly podkladem pro vypracování znaleckého posudku, je toho názoru, že při ocenění náhrad je možné vycházet z listinného důkazu, znaleckého posudku YBN Consult – Znaleckého ústavu s.r.o. č. 219/2920/2015, neboť závěry tohoto posudku jsou náležitě odůvodněny, jsou podloženy obsahem nálezu, a přihlédnuto bylo ke všem skutečnostem, s nimiž se bylo třeba vypořádat. Znalecký ústav provedl ocenění pozemků vykoupených za účelem výstavby sídliště, případně určené schválenou územně plánovací dokumentací k zastavení podle jejich zařazení ke dni přechodu na stát, v cenové úrovni platné k 24.6.1991 podle vyhlášky MF ČR č. 182/1988 ve znění vyhlášky č. 316/1990 Sb. jako pozemků stavebních. Den přechodu na stát vyplývá z jednotlivých kupních smluv, případně výměrů, které měl znalecký ústav k dispozici, a vycházela z nich i žalovaná ve svých rozhodnutích vydaných podle ustanovení § 9 odst. 4 zákona č. 229/1991 Sb. Pozemky byly vykoupeny za účelem výstavby sídliště jako celky, byly ve smyslu ustanovení § 14 odst. 1 vyhlášky č. 182/1988 Sb. ve znění vyhlášky č. 316/1990 Sb. určeny pro stavbu a při ocenění výše těchto náhrad je nepodstatné, že některé z nich byly následně zastaveny pouze zčásti. Jak bylo shora uvedeno, úpravu základní ceny podle přílohy č. 7 tabulky 1 vyhlášky č. 182/1988 Sb. vzal znalecký ústav při oceňování v úvahu, vzhledem k tomu, že jako stavební byly oceňovány zemědělské pozemky určené schválenou územní plánovací dokumentací k zastavení, když vykupovány byly za účelem výstavby sídliště, případně dalších staveb s ním souvisejících, znalec, jak vyplývá ze znaleckého posudku, úpravu základní ceny podle přílohy č. 7 tabulky 1 neprovedl, neboť „měl za to, že napojení na vodovod, kanalizaci a elektro v místě bylo možné za podmínek stanovených správci inženýrských sítí“. Odvolací soud je toho názoru, že i na aplikaci přílohy č. 7 citované vyhlášky při oceňování zemědělských pozemků jako stavebních je třeba nahlížet tak, aby byl zachován účel restitučních předpisů, alespoň částečně odčiněno bezprávi spočívající v odnětí nemovitostí a toto příkoří napraveno v podobě odpovídajícího peněžitého plnění. Soud prvního stupně tedy učinil správný závěr o tom, že při zjištěném liknavém postupu žalované při uspokojení restitučních nároků žalobkyně lze žalobě o nahrazení projevu vůle vyhovět, a to po zjištění, že restituční nárok žalobkyně za nevydané pozemky činí 23.229.383 Kč, dle doplňku YBN Consult – Znalecký ústav s.r.o. 22.939.383 Kč, a v řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 10 pod sp. zn. 11 C 199/2012 byl nahrazen projev vůle žalované ohledně pozemků, jejichž hodnota činila 2.411.175 Kč, a u Obvodního soudu pro Prahu 5 v řízení vedeném pod sp. zn. 5 C 364/2008, byl nahrazen projev vůle žalované, kdy hodnota pozemků byla stanovena částkou 115.150 Kč (soud prvního stupně nesprávně uvedl 230.310 Kč). Pozemky, které jsou předmětem převodu, byly oceněny znaleckým posudkem Ing. Jaromíra Rysky, CSc. ze dne 16.11.2016 a mezi účastníky nebylo, pokud jde o toto ocenění, sporu. Pokud jde o pozemek parc. č. 2717/1, zapsaný u Katastrálního úřadu pro Jihočeský kraj, Katastrální pracoviště České Budějovice na LV č. 10002 pro obec České Budějovice a katastrální území České Budějovice 6, odvolací soud vychází ze zjištění soudu prvního stupně o tom, že pozemek parc. č. 2717/1 v k.ú. České Budějovice 6 v aktuálním tvaru a rozměru je přímo dotčen stavebním objektem SO 408 přeložka vedení VN 22 kV v MÚK Hodějovice. Realizace tohoto stavebního objektu předpokládá zřízení věcného břemene (služebnosti inženýrské sítě). Stavební objekt SO 408 je coby tzv. vyvolaná investice nedílnou součástí veřejné prospěšné stavby dálnice D3. I ze

sdělení Ředitelství silnic a dálnic ČR bylo zjištěno, že předmětný pozemek je dotčen stavbou dálnice D3 0310/I Úsilné – Hodějovice, u kterého se počítá s dočasným zábořem do jednoho roku o rozloze 301 m², o zřízení věcného břemene pro Ředitelství silnic a dálnic o výměře 34 m² pro stavební objekt a zřízení věcného břemene na výměře 149 m² pro Teplárnu ČB. Podmínkou pro vyhovění žalobě na uložení povinnosti bezúplatně převést zemědělský pozemek oprávněné osobě za nevydaný pozemek je, aby šlo o pozemek k převodu „vhodný“ (tedy pozemek, jenž by byl, nebýt liknavého postupu žalované, do veřejné nabídky takto zařaditelný), srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 13.12.2007, sp. zn. 28 Cdo 4180/2007) usnesení Nejvyššího soudu ze dne 3.1.2011, sp. zn. 28 Cdo 99/2010 nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24.9.2014, sp. zn. 28 Cdo 3304/2014. V rozhodovací praxi dovolacího soudu bylo již dříve řečeno, že za kritéria „vhodnosti pozemku“ lze například pokládat, zdali nejde o pozemek zatížený právy třetích osob (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15.7.2011, sp. zn. 28 Cdo 1568/2011), zda jeho převod není z jiného důvodu zapovězen zákonem (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 3.1.2011, sp. zn. 28 Cdo 99/2010), zda jej lze zemědělsky obhospodařovat (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12.12.2013, sp. zn. 28 Cdo 592/2013) nebo zda nevzniknou jiné problémy při hospodaření s takovým pozemkem (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18.9.2014, sp. zn. 28 Cdo 2462/2014). Tedy ani oprávněná osoba, vůči níž žalovaná postupovala liknavě, svévolně či diskriminujícím způsobem se nemůže neomezeně domáhat převodu jakéhokoliv zemědělského pozemku z vlastnictví státu ve správě Státního pozemkového úřadu, a zejména takto nelze převést pozemky, jejichž převodu brání jiné právní předpisy. Podle ustanovení § 6 odst. 1 písm. b) zákona č. 503/2012 Sb., o Státním pozemkovém úřadu a o změně některých souvisejících zákonů, podle tohoto zákona nebo zákona č. 229/1991 Sb. ve znění pozdějších předpisů, anebo zákona č. 44/1988 Sb., o ochraně a využití nerostného bohatství (horní zákon), ve znění pozdějších předpisů, nelze převádět zemědělské pozemky nebo jejich části určené územním plánem nebo regulačním plánem anebo rozhodnutím o umístění stavby k zastavění veřejně prospěšnými stavbami nebo stavbami dopravní infrastruktury nebo těmito stavbami již zastavěné, s výjimkou zemědělských pozemků převáděných podle § 3 odst. 4, § 7 nebo § 10 odst. 1 nebo 2, zemědělských pozemků již využitých ke zřízení technické infrastruktury; v případě pochybností vydá na základě žádosti Státního pozemkového úřadu vyjádření příslušný úřad územního plánování. Ustanovení § 6 odst. 1 citovaného zákona vymezuje okruh pozemků, které podle tohoto zákona nebo podle zákona č. 229/1991 Sb. anebo zákona č. 44/1988 Sb. nelze převádět. V případě výluky uvedené v ustanovení § 6 odst. 1 písm. b) jde o to, aby bylo zamezeno převodům zemědělských pozemků, u nichž to vyžaduje veřejný zájem na vybudování staveb dopravní a technické infrastruktury či jiných veřejně prospěšných staveb a k nimž by jinak bylo nezbytné získat právo umožňující realizaci veřejně prospěšné stavby. Shora uvedené ustanovení míří na veřejným zájmem dotčené „zemědělské pozemky“ (ve smyslu § 1 odst. 1 písm. a) zákona o půdě), tj. na půdu tvořící zemědělský půdní fond nebo do něj náležející, tedy především na pozemky (jejich části) dosud zemědělsky obhospodařované, a to za jediné podmínky, že jde o pozemky (nebo jejich části) určené územním plánem nebo regulačním plánem anebo rozhodnutím o umístění stavby k zastavění veřejně prospěšnými stavbami nebo stavbami dopravní infrastruktury nebo těmito stavbami již zastavěné (s výjimkou zemědělských pozemků převáděných podle § 3 odst. 4, § 7 nebo § 10 odst. 1, zemědělských pozemků již využitých ke zřízení technické infrastruktury).

Po shora uvedeném zjištění, že pozemek parc. č. 2717/1 je dotčen stavbou dálnice D3 0310/I Úsilné - Hodějovice, nemůže obstát právní posouzení věci soudem prvního stupně, že tento pozemek lze převést jako náhradní k uspokojení nároku žalobkyně podle zákona o půdě. Převodu takového pozemku (a tedy i zařaditelnosti do veřejné nabídky) brání ustanovení § 6 odst. 1 písm. b) zákona č. 503/2012 Sb., a proto odvolací soud postupoval podle ustanovení § 220 o.s.ř. a rozsudek soudu prvního stupně v části týkající se pozemku parc. č. 2717/1 zapsaného u Katastrálního úřadu pro Jihočeský kraj, Katastrální pracoviště České Budějovice, na LV č. 10002 pro obec České Budějovice a katastrální území České Budějovice 6, změnil tak, že v této části žalobu zamítl.

Pokud jde o odvolání žalobkyně proti výroku v odstavci I. až III. rozsudku soudu prvního stupně, odvolací soud s ohledem na zpětvzetí odvolání v této části postupoval podle ustanovení § 207 odst. 2 o.s.ř. a odvolací řízení o odvolání žalobkyně do výroku v odstavci I., II. a III. zastavil.

Výrok o nákladech řízení před soudy obou stupňů je odůvodněn ustanovením § 142 odst. 2 o.s.ř. za situace, kdy žalobkyně, byla úspěšná pouze ohledně převodu pozemků v hodnotě 4.617.300 Kč, nahrazení projevu vůle se domáhala ohledně pozemků v hodnotě 11.567.663 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je přípustné dovolání za podmínek uvedených v ustanovení § 237 o.s.ř. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud. Dovolání lze podat do dvou měsíců od doručení rozsudku k Nejvyššímu soudu ČR v Brně u Okresního soudu v Českých Budějovicích.

Krajský soud v Českých Budějovicích
dne 26. září 2017

JUDr. Iveta J i ř í k o v á , v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Švepešová